

sik világon is azért az értünk végzett sok-sok fáradságért és a reánk ontott nagy szeretetért, amelyet nem szűnt meg értünk adni, áldozni. És végül... fohászkodjunk Istenhez, hogy engedje megérnie Kormányzó Urunknak azt, mindnyájunk vágyát: édes hazánk, Magyarország felvirágzását, feltámadását!

Hadurhoz !

Szállva-száll a lelkem, szárnyait kitérve,
Bátor szökkenéssel, csillag-magasságba...
És az égi király trónjánál megállván,
Szent hitet téssen ott az Ur zsámolyánál:

„Megjelentem Uram, jelentéstételre,
Engedj állva szólnom, nem pedig térdelve.
Büszkén hordott fővel járhatunk mi mindig,
Horthy vitézihez emelt homlok illik.

Te hatalmas Hadur! Nyíltan szólok, bátran:
Él még elég magyar e megnyírbált országban,
Aki szíve vérét adná oda érte,
Hogy e nemzet újra régi fényét érje!

Hogy ez ország újra boldog népet lásson,
Kárpátokon s lenn a nagy magyar pusztákon...
Egyért dobog szívünk, semmiért se másért,
Árva Magyarország feltámadásáért.

Te hatalmas Hadur! Engedd meg, óh, engedd,
Hogy elérje álmát a Te vitéz néped,
Mert szent a mi célunk s holmi hitvány bérért
Tudod, nem adjuk mi oda szívünk vérét.

Harctereken mindig az volt a jelszavunk,
Hova állítottak, mi ott is maradunk...
Dacolunk a vésszel, dörgő gránittüzzel,
Ámde a helyünkről minket az sem űz el!

Mert nagy célért küzdünk... az lobog mint máglya
A mai keserves sötét éjtszakába,
Tenger akadályon ez a szent cél vezet...
Mi nem hagyjuk helyünk és nem az ezredet!...

Csak ha Horthy Miklós azt mondja, hogy rajta!
Akkor megindulunk elszánt, szent rohamra,
Akkor botot, mankót, kaszárt ragad minden...
Magyarok Istene, hidd el nekünk, hidd el!

Te küldtél egy embert. Te, hatalmas Hadur,
Amikor a magyart tépték, rugták vadul
Pipogya, rongy népek, milyen sehol sincsen ...
Ezt a magyar embert áldja meg az Isten!

Ezt a magyar embert támogasd, segítsed,
Öntséd a lelkébe Te legdrágább kincséd,
Szíve dobogását, titkos akarását:
Nagy Magyarországunk új feltámadását!
vitéz Garamszeghy Sándor.

M E S E D É L U T Á N

Karácsonyi zene

Ez éjszakán — örömök áldott éjszakája! —
fehéringes kis Jézus hegedülget,
és megvert szívek fölneszelnek rája.

Ezt éjszakán — ó titkos, boldog éjfé!l
parázsló homlok, tört szem kiderülhet
mélyszavu, édes jézusi zenénél.

A csillagok mind vidámak, fehérek,
az éjnek rontó babonája nincsen.
szent pásztorálmot lát ma mind a lélek.

Mert szívek könnyes, szomoru utcáján
megáll a Gyermeke, kicsi fehér ingben,
és hegedül a fenyők éjszakáján.

fehér ingben és kék gloriolával
— óh, halljátok a drága szerenádod?
és békesség száll a világon átal.

Ó mély, csodás zenéje békességnek,
(ez éjszakán siró szemet ki látott?)
szobában, szivben tiszta gyertyák égnek.

Fegyverszünet van, békecsók a szájon,
közel, ti szívek! nincs ki menekülhet!
nincs kit Jézus örömrre ne igázzon.

Ez éjszakán — békének áldott éjszakája! —
fehéringes kis Jézus hegedülget;
és minden szívek fölujjongnak rája.

Lendvai István.